

til Landstinget fra hans egen nære Partifælle, ogsaa vilde blive nemmet af Landstinget, naar det drejede sig om Skattekampe paa Finansloven? Jeg tror det i meget høj Grad.

Men det ærede Medlems store Fejl er, at han lader sin Partilidenskab alt for meget fordunkle sit naturlige Omdømmes Klarhed. Det ærede Medlem skulde ikke saa overordentlig tydeligt lægge denne Partilidenskab for Dagen, som han gør. Virkningen svækkes, naar han f. Eks. griber enhver Lejlighed ved Haarene til at søge at puste Liv paa ny i den gamle Splid mellem de tidligere adskilte Dele af Venstre, der nu staa samlede om den nuværende Regering. Det ærede Medlem har jo set, hvor fuldkommen hans Forsøg i saa Henseende prælle af paa Venstres sunde Sans. Naar vi ere gaaede sammen trods al gammel Splid, er det, fordi vi have en fælles Politik at føre igennem, fordi der er noget, vi ville. Og saa nytter det ikke det ærede Medlem det allerfjerneste at komme og læse op af gamle Rigsdagstidender, og hvad han ellers har paa Lager, for at minde om, at vi en Gang have været uenige om dette og hint. Det ærede Medlem lægger ogsaa alt for tydeligt for Dagen, at han ønsker denne Regering et saa trangt og kummerligt Liv som muligt. Han sagde til den: I dit Ansigt Sved skal du æde dit Brød. Ja, det blev noget surt og bittert Brød, vi kom til at æde, hvis det ærede Medlem kunde bage det, men det kan han heldigvis ikke.

Men jeg synes, at der i alt Fald plejer at være visse Omraader, som man selv i den bitreste politiske Strid anser for nogenlunde fredhelige, og det forekommer mig unægtelig, at den finansielle Situation, Landet i dette Øjeblik staar i, er af en saa alvorlig Beskaffenhed, at man ikke skulde søge at opretholde og fortsætte den for at vinde en partipolitisk Triumf. Hvis det lykkedes det ærede Medlem at hindre os i at opnaa en sund Balance, hvis det lykkedes det ærede Medlem at lemlæste de Skattelove og øvrige finansielle Foranstaltninger, der nu ere foreslaaede af Regeringen, saa at vi, som det ærede Medlem med en vis Tilfredsstillelse sagde, maaske fik for lidt det ene Aar efter det andet, hvis der kom Underbalance paa Millioner i de kommende Aar, kan det ærede Medlem ikke være blind

for, at det vilde svække vort Lands Anseelse i overordentlig høj Grad. Det vilde svække vor Kredit, og det vilde svække i høj Grad vor Evne til at føre Lovgivningen videre paa saadanne Omraader, som ogsaa have det ærede Medlems Sympati; ikke mindst paa det sociale Omraade. Her er et af de Tilfælde, hvor det ærede Medlem langer noget længere ud, end det dog vist egentlig er hans Hensigt, og hvor han rammer meget mere end det Parti, som det er hans Ønske at berede saa bitre og trange Kaar som muligt.

Hans Nielsen (Viborg Amts 1ste Valgkreds): I det forelagte Forslag til Lov om Indkomst- og Formueskat ere Forbrugsforeninger ogsaa medtagne som skattepligtige til Staten, hvilket i og for sig ikke vil faa nogen væsentlig indtægtsmæssig Betydning for Staten for de rene Brugs- og Indkøbsforeningers Vedkommende; naar det, ligesom ved Forretningerne, kun bliver Indtægten, altsaa Nettoudbyttet, der bliver Genstand for Beskatning. Thi at nogen Brugsforenings Bestyrelse skulde være saa indskrænket, at den ikke skulde kunne kalkulere Varerne saaledes, at der intet Overskud blev, behøver man da heldigvis ikke at befrygte. Men det, jeg synes er det mærkelige ved dette Forslag, er, at Lovgivningsmagten herved vil forhindre de rene Brugsforeninger i at danne Overskud, altsaa ligesom vil forebygge, at Folk ved Hjælp af deres Andelsforeninger sammenspare nogle Penge for dermed at kunne udrede de løbende større og større Udgifter. Jeg beder ærede Medlemmer af dette høje Ting erindre, at der er mange Forbrugsforeninger her i Landet, som ikke drive Forretning, idet de kun fordele Varer til deres egne Medlemmer, med andre Ord kun fordele de i Fællesskab indkøbte Varer indbyrdes imellem sig, og den Fordel, de ved dette Fællesindkøb faa, er den Rabat, som en større Forbruger som Regel kan faa uden nogen Sammenslutning med andre. Ved at drage disse Forbrugsforeninger, som her er Tale om, ind under Skattepligten kommer man til at lægge en Dæmper paa Sparsommeligheden, og dette synes mig saa meget mærkeligere, som det sker i en Tid, hvor Stat og Kommune lægge stort Beslag paa Borgernes opsparede Midler. Jeg tror, at Lovgivningsmagten skal vogte